

Artikel 69 AKBW - Geen samenhang van verschillende vorderingen voor afzonderlijke periodes - Ontvankelijkheid - Bevoegdheid van de arbeidsrechtbank - Verwijzing van de (beperkte) zaak naar de bevoegde arrondissementsrechtbank

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Bergen en Charleroi – Afdeling Charleroi (5e K.) van 1 oktober 2014 (FAMIFED¹ vs. R.D., AR 12/2980/A)

Onuitgegeven

De heer RD en mevrouw MF hebben twee kinderen, KR en MR. Hun kinderbijslag werd tot 30 november 2011 en vanaf 1 februari 2012 aan de moeder betaald.

De heer RD heeft van 1 december 2011 tot 31 maart 2012 de kinderbijslag ontvangen.

Volgens FAMIFED heeft de heer RD de kinderbijslag vanaf februari 2012 ten onrechte ontvangen aangezien de kinderen sinds 24 januari 2012 officieel bij hun moeder gedomicilieerd zijn. FAMIFED vindt dat het feit dat de kinderen tijdens de twee betwiste periodes bij hun vader zouden verbleven hebben, geen impact heeft op de toepassing van artikel 69 AKBW.

Het vordert dus de kinderbijslag voor die periode vanaf die datum van hem terug.

De heer RD gaat in beroep en stelt verschillende vorderingen in. Zijn hoofdvordering is tegen de terugvorderingsbeslissing van FAMIFED. Hij voegt er een tussenvordering tegen mevrouw MF aan toe waarin hij de kinderbijslag teruggeist die ze van september tot november 2011 heeft ontvangen. Hij stelt ten slotte een vordering in gedwongen tussenkomst en vrijwaring van mevrouw MF in om hem te vrijwaren van de bedragen die hij aan FAMIFED zou moeten terugbetalen voor 1 februari 2012 tot 31 maart 2012, in de veronderstelling dat de reconventionele vordering van FAMIFED tot terugbetaling wordt ingewilligd.

In het vonnis van de rechtbank van Charleroi van 1 oktober 2014 wordt het standpunt van FAMIFED, dat moeilijk te betwisten is, principieel bevestigd in die zin dat het steunt op de officiële domiciliëring van de kinderen bij hun moeder vanaf 24 januari 2012 om de eis van de vader te verwerpen om vanaf 1 februari 2012 de bijslagtrekkende van de kinderen te zijn.

Voorals de standpunten van de rechtbank over de samenhang van de verschillende vorderingen en haar materiële bevoegdheid zijn echter interessant.

Steunend op haar soevereine beoordelingsbevoegdheid terzake beslist de rechtbank dat de verschillende, overeenkomstig artikel 701 van het Gerechtelijk Wetboek, ingestelde vorderingen niet samengevoegd moeten worden aangezien ze, als ze afzonderlijk behandeld worden, niet tot “oplossingen [zouden leiden] die onverenigbaar kunnen zijn wanneer de zaken afzonderlijk worden berecht”, in de zin van artikel 30 van het Gerechtelijk Wetboek.

¹ Voordien RKW.

Ze verwijst daarbij naar de tussenvordering van de vader tegen de moeder, die van de hoofdvordering, de reconventionele vordering en de vordering in tussenkomst gescheiden moet worden. Die hangen echter werkelijk samen, meer bepaald krachtens artikel 564 van het Gerechtelijk Wetboek.

Op basis van het eerder gemaakte onderscheid tussen de verschillende soorten vorderingen heeft de rechtbank twijfels over haar materiële bevoegdheid om over de tussenvordering te oordelen en verwijst ze de aldus beperkte zaak in toepassing van artikel 640 van het Gerechtelijk Wetboek naar de arrondissementsrechtbank. Op basis van een arrest van het Hof van Cassatie van 17 september 1981 (*Pas.*, 1982, I, blz. 88; *R.W.*, 1982-83, blz. 702) vindt ze zich wel bevoegd om over de andere vorderingen te oordelen aangezien daarin staat dat als de rechter wettelijk beslist dat verschillende vorderingen niet samenhangen, daaruit niet volgt dat alle vorderingen naar de arrondissementsrechtbank verwezen moeten worden als de rechter beslist dat hij voor een van de vorderingen bevoegd is.

Op basis daarvan wijst de rechtbank de hoofdvordering van de heer RD af, wijst ze logischerwijs ook de vordering in vrijwaring af en verklaart ze de reconventionele vordering van FAMIFED tegen de eisende partij gegrond.